

peha jo, grize in mesari,
da žaba odondot jo vdari
in hvali tisočkrat Boga,
da jo je rešil iz peklâ!
A zdaj se glad pri njej pojavi,
moj Bog, moj Bog, kako jo davi!
Vrhtega je še v ranah vsa,
kot da iz vojne je prišla!
Na srečo pa je štorclja bela
prav kmalu zopet odletela.
Pod drevjem in grmovjem spet
stopica žaba dalje v svet...
In srečno pride do vasi mi,
ob hiši tam potok šumi mi,
sam Bog je htel, da ga dobi,
da žejo si z vodó vgasi...
A tu se tudi senca širi,
tu ohladi se in umiri.
Črviča tudi tukaj vzre;
večerja dobra bo, kaj ne?
A poleg črva polž se slini,
slučaj ta srečen, skrb izgini! —
K večerji žaba se ravna,
vesela močno zareglja.
»Kvak, kvak!« na daleč se razlega.
O, da storila ni mi tega!
Glej: okno s kmetov fant odpre,
ko vidi žabico, k njej spe.
Zaman se žaba je kesala,
da s kvakanjem se je izdala.
Drhteč v fantiča vpre oko,
a on jo prime, dé tako:
»Le pridi, žabica mi mala,
mi vreme boš prerokovala!
Glej stolpec ta steklen, svetel,
krog njega trave kup je mal,
tu v stolpcu je obilo vode,
glad, žejo tešila ti bode.
A tu je tudi lestvica,
po njej brž v stolpec, žabica! —

Ko k tebi stopil bom zarano,
pojasnila ti boš mi vdano,
li jasno vreme bo, li dež —
tako bo torej, da mi veš!
A jaz ujamem ti mušico
ter dam v nagrado ti slaščico!« —
Takisto žabi govoré
s pokrovcem stolpec mi zapre,
odnese v sobo ga, živino
zarano žene na planino.
Ves truden pozno na večer
domov se vrne naš pastir;
a tega modri fant ne vpraša,
če ima jesti žaba naša;
mušice, črva ne vlovi
za njo, ki v stolpcu tam medli!
Ko zora dan spet oznanuje,
pred stolpcem žabo izprašuje:
»O, botrca, povej mi zdaj,
bo vreme vgodno danes, kaj?«
»O, ne, še danes bode lilo!« —
Odgovor dirne ga nemilo,
kot veter odondot zvihra,
nič jesti žabi fant ne dá. —

* * *

Tako je čestokrat prav slabo
godilo se za našo žabo,
ne enkrat, nego mnogokrat
trpeti morala je — glad,
če nje prerokovanj beseda
ni dečku prijala seveda! —
Pač spomnila se dan je vsak:
Učil me vendar prav je rak!
Žakaj ga nisem poslušala!
V domači mlaki bi ostala!
Da ni sveta me mamil čar,
nesrečna ne bi bila stvar!
Tako pa zlo sem doživela:
Do smrti vjeta bom trpela!...

Večer.

*Tam za oljčnimi gaji
tiho ugašajo
solнца večerna trudni smehljaji,
in vetri od morja
pesmi prinašajo,
ki si jih pojejo daljna obzorja...*

*Više in više
zemljo prepredajo
črnih mrakov pajčelani... in hiše,
skrite med vrti,
žalostno gledajo
v svet kakor starke, trudne do smrti...*

Boleslav.

